

ένα όνομα άσχετο από δεδομένους προσδιορισμούς, ή πού αυτόπροσδιορίζεται: αυτές οι Προτάσεις είναι μιὰ προσπάθεια προσδιορισμού, δυσάρεστη και θίαη. Και φυσικά μιλάμε για τὸ ἑλληνικὸ ἀνθρώπινο τραγούδι: ὄχι τοῦ δήμου ἀλλὰ τοῦ λαοῦ, πού είναι πρόσωπο τῆς φύσης καὶ πρόσωπα τῶν ἀνθρώπων).

ια. Μπορεῖ λοιπὸν κανεὶς νὰ εἶναι σύγχρονος καὶ δημοτικός: μπορεῖ νὰ τὸ ἐννοήσει ἔτσι γιὰ ν' ἀρχίσει τὴν προσπάθεια γλώσσας. Στὴν Ἑλλάδα σήμερα αὐτὸ εἶναι ἀνάγκη ζωτικὴ γιὰ πολλοὺς λόγους (ἦταν ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ Βηλαρᾶ), ἔστω καὶ μόνο γιὰ νὰ διαβάσουμε πραγματικὰ τοὺς Ἀρχαίους. Εἶναι μιὰ ἀνάγκη ἐκκρεμῆς καὶ ἀπειλητικὴ, τουλάχιστο ὅσο εἶναι κι ἄλλοῦ. Ἐπιτέλους δὲν εἶναι δύσκολο νὰ φανεῖ πόσο μικρὴ εἶναι ἡ ποίησή μας καὶ πόσο φτιαχτή: ὁ Σολωμὸς πού πῆγε ἄλλιῶς κοιμητιάστηκε. Χρειαζόμαστε λοιπὸν γλώσσα — γιὰ νὰ δοῦμε καὶ τίς γλώσσες τῶν ἀνθρώπων. Ἴσως τότε δὲ μᾶς φανοῦν σπουδαῖες· κι ἴσως ἄλλες, ἀλλὰ μᾶς φανοῦν πολὺ σπουδαῖα.

ια. Τὸ δημοτικὸ τραγούδι εἶναι ἕνας τρόπος γιὰ ὄλ' αὐτά. Για μᾶς ἐδῶ, στὴν τωρινὴ Ἑλλάδα, ἡ σπουδὴ του εἶναι πάνω ἀπ' ὅλα ἀνάγκη γλωσσικὴ.

μελέτη γλώσσας

σιμερα γενιθικαμε σιμερα να χαθουμε

*
περγο νερο κε νιθομε νερο να ξαγριπνισο
ακο τα πευκια που βροντουν κε τες οξιες που τριζουν
κε τα γιατακια τον κλεφτον που κλεν το γ καπετανιο

*
εφες οπαλιανοβρεχε ο γιανις ετραγουδα
κι ολα τα δεντρα μαρανε κι ολα ξεριζωθηκα

*
εροδισ ι αγατολι κε ξιμερον ι δισι
γλικοχαραζουν τα βουνα κι ο αβγερινος τραβιετα
παν τα πουλακια στις βοσκες κε ι ομορφες στι θρισι
δγενο κι εγο κι ο μαβρος μου με τα λαγονικα μου

*
γεννήθηκα—νερό—Γιάννης—βουνά.

μελέτη ποίησης

εκι απου σμιγουν ι κερι κι αποκατασταλασουν
εκι πιργος εχτιστικε πιργος εθεμελιοθι
πιργος κε σιδεροπιργος κε μαρμαροχτισμενος
κε μεσα κορι καθετε κε το φιλι ζιγιζι
ζιγιζι καμπανιζι το του ναβλιρου του διδι
κε πεφτι κε πολι ριτζα ις τον караβοκιρι
περικαλο σε ναβλιρε κι εσε караβοκιρι
μι δοστε του πολιαγαπο θари κουπι να λαμνι

1. Το τραγούδι που έχουμε μπροστα μας είναι μια παρουσία του δημοτικού τραγούδιου.

2. Είναι ένα δημοτικό τραγούδι, χωριστό μόνο γιατί είναι τὸ δημοτικό τραγούδι και πραγματώνεται δυναμικά με τον καθένα από μας στην κάθε ώρα μας και στην κάθε γλωσσική (μεσα στα χρόνια) ώρα παραλλαζοντας κατά τις προσωπικές η κοινωνικές μας παραλλαγές, ώστε η αφετηρία του και το τέλος του είναι αδιερευνητά και αδιαφορα. Αν διαπιστώσουμε γλωσσικά («αρχαία», «νεα»); δομικά η άλλα